

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/14/2022
Identifikačné číslo spisu:	6118363149
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6118363149.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Marpin Farby, s.r.o., so sídlom Kukučínova 573, Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 357 782, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Ľubomír Urban, s.r.o., so sídlom kancelárie J. M. Geromettu 146/1, Žilina, IČO: 52 761 096, proti žalovanému HELVET, s.r.o., so sídlom Mládežnícka 326, Považská Bystrica, IČO: 36 013 439, právne zastúpený V4 JURISTIC group s.r.o., so sídlom Furdekova 16, Bratislava, IČO: 50 192 205, o zaplatenie 101.515,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8Cb/3/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/77/2019-204 zo dňa 25. novembra 2020, v znení opravného uznesenia č. k. 16Cob/77/2019-281 zo dňa 16. marca 2022 takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cb/3/2019-130 zo dňa 10.6.2019 žalobu o zaplatenie 101.515,20 eur s príslušenstvom a eventuálnu žalobu o vydanie veci zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

2. Žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 101.515,20 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 12.10.2018 do zaplatenia z dôvodu, že žalovanému dodal tovar, ktorý zaň nezaplatil. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 10.8.2018 bola vystavená objednávka č. 42/2018, podpísaná A., ako riaditeľom výroby náterových látok žalovaného, ktorá bola adresovaná žalobcovi. Podľa súdu prvej inštancie bolo

nesporné, že žalobca odvodzoval svoj nárok

ako z objednávky - dodacieho listu zo dňa 3.9.2018, tak aj s poukazom na medzinárodný nákladný list (CMR) s pripojeným dodacím listom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade bolo spornou skutočnosťou uzatvorenie kúpnej zmluvy, dodanie tovaru zo strany žalobcu žalovanému, ako aj samotné listiny predkladané žalobcom za účelom preukázania jeho nároku.

3. Z dokazovania vyplynulo, že tovar bol síce objednaný žalovaným, v zastúpení A. ako riaditeľom výroby, avšak potvrdenie objednávky zo strany žalobcu, a ani riadne dodanie tovaru žalovanému, v konaní preukázané nebolo, keď svedok v konaní potvrdil, že tovar pre žalovaného neprevzal. Žalobca tak nepreukázal, kedy dodal sporný tovar žalovanému, tvrdiac, že tento tovar prevzal od spoločnosti LADO s.r.o.

Prievidza (ďalej len „spoločnosť LADO“) a následne bol dodaný žalovanému. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru od spoločnosti LADO a ani dôvod uvedenia dátumu 3.9.2018 na dodacom liste, keď preukázateľne v tento deň tovar nebol žalovanému dodaný, a ani v deň, kedy dodací list svedok podpisoval.

4. Na žalobcom poukazovanú obvyklú prax pri obchodnom styku so žalovaným ohľadom dodávok živice súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nemožno CMR považovať za dôkaz preukazujúci dodanie tovaru žalovanému, a to napriek tomu, že z ostatných dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že prepravca tovar doručil do skladu žalovaného.

Uviedol, že tovar obsiahnutý v CMR bol prevzatý spoločnosťou LADO, a tento dňa 14. 8.2018 prevzala p. M., hoci táto bola zamestnankyňou žalovaného, tak prevzatie tovaru potvrdila za spoločnosť LADO. Žalobca síce poukazoval na to, že následne daný tovar spoločnosť LADO predala žalobcovi a on ho následne potom predal žalovanému, toto však nepreukázal. Žalobca teda nepreukázal, že by nadobudol vlastníctvo k danému tovaru

od spoločnosti LADO, ktorá tovar síce v priestoroch žalovaného prevzala, avšak podľa žalovaného bez jeho vedomia, a ani nepreukázal, že by následne tovar predal a odovzdal žalovanému.

5. Nepreukázanie dodania živice do plastu, uvedenej v spornej faktúre ako aj v dodacom liste, vyplýva podľa súdu prvej inštancie aj zo skutočnosti, že svoj nárok okrem iného žalobca opiera o CMR, ktorým preukazoval dodanie živice do skladových priestorov žalovaného, ale číselná identifikácia tovaru živice sa nezhodovala (v CMR označená pod číslom 2990, v spornej faktúre označená pod číslom 2991). Tiež poukázal na to, že vo fotodokumentácii doručenej súdu elektronicky pod označením ING2300 a 2299 boli zachytené sudy označené číselnou identifikáciou 2990, a teda ak chcel žalobca preukázať, že zvyšok dodávky živice do plastu, ktorej zaplattenia sa domáha, je stále v skladových priestoroch žalovaného, tak podľa súdu prvej inštancie je zrejmé, že sa nejedná o totožnú živicu do plastu, preto nepovažoval za potrebné vykonať ohliadku na mieste navrhnutú žalobcom.

6. Ohľadom ostatných komponentov, ktoré boli predmetom spornej faktúry, súd prvej inštancie poukázal na to, že napriek tomu, že žalobca v konaní predložil až dva dodacie listy, preukazujúce dodávku komponentov žalovanému, tak súd prvej inštancie bol názoru,

že ani jeden z týchto dodacích listov nie je takým dôkazom, ktorý by skutočne túto dodávku preukazoval. Ohľadom dodacieho listu zo dňa 3.9.2018 uviedol, že tento nepreukazuje dodanie tovaru (živice), ale ani ostatných v ňom uvedených tovarov, pretože osoba, ktorá mala za žalovaného tovar prevziať, nepotvrdila faktické prevzatie tovaru, ale len tzv. „papierové prevzatie“, ktoré nie je dostačujúce na preukázanie prevzatia tovaru.

Ohľadom druhého dodacieho listu zo dňa 14.8.2018, sa súd prvej inštancie stotožnil s tvrdením žalovaného, že sa jedná o dodatočne vyrobený dôkaz, čo vyplynulo aj zo skutočnosti, že nie je opatrený pečiatkou žalovaného a je podpísaný p. M.. Skutočnosť, že dodací list zo dňa 14.8.2018 neobsahuje pečiatku žalovaného, navodzuje presvedčenie, že predmetný dodací list aj vzhľadom už na existujúci dodací list zo dňa 3.9.2018, je dodacím listom dodatočne, účelovo a klamlivo vypracovaným len s cieľom preukázať, že žalovaný daný tovar prevzal.

7. K obrane žalovaného, že pokiaľ by išlo o reálne prevzatie tovaru, dodací list by nebol opatrený len podpisom p. M., ale aj pečiatkou žalovaného, túto vyhodnotil súd ako opodstatnenú. Mal za to, že pokiaľ pečiatka žalovaného na danom dodacom liste chýbala, je možno predpokladať, že dodací list vypracovával a podpisoval p. M. v čase, kedy nebol zamestnancom a riaditeľom výroby u žalovaného, a teda ani nedisponoval danou pečiatkou. Podľa súdu je nelogické, aby ten istý tovar figuroval na dvoch dodacích listoch s rozličným dátumom dodania, preto pokiaľ žalobca mal vedomosť v čase podania žaloby, že dňa 14.8.2018 žalovaný tieto zvyšné komponenty prevzal v uvedený deň na základe dodacieho listu

zo dňa 14.8.2018, mal tento dodací list spolu so žalobou predložiť a zvyšné komponenty nemali byť obsahom dodacieho listu zo dňa 3.9.2018.

8. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že v konaní nenastala ani jedna situácia, predpokladaná ust. § 412 a 413 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), pričom žalobca nepreukázal uzatvorenie kúpnej zmluvy, tiež nepreukázal dodanie tovaru žalovanému a ani skutočnosť, že by sa tovar mal nachádzať v priestoroch žalovaného bez právneho dôvodu. Žalobca tiež podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že by žalovanému bol čo i len omylom dodaný tovar uvádzaný v CMR, a ktorý mal byť podľa CMR vyskladnený v skladových priestoroch žalovaného, keďže podľa spornej faktúry išlo o iný tovar, než je špecifikovaný v CMR. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné zaoberať sa žalovaným namietanou otázkou rozporu či už s poctivým obchodným stykom, alebo dobrými mravmi. S ohľadom na vyššie uvedené preto súd prvej inštancie žalobu ako celok zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s ust. § 255 CSP.

9. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom

č. k. 16Cob/77/2019-204, zo dňa 25.11.2020, v znení opravného uznesenia

č. k. 16Cob/77/2019- 281, zo dňa 16.3.2022, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvom výroku potvrdil a zároveň žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že žalobcom tvrdené procesné vady odôvodnené odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, ktoré by zakladali zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, neboli zistené. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie v konaní dodržal procesný postup spočívajúci v povinnosti poučenia strany v spore o procesných právach a povinnostiach, o predvolaní na riadne pojednávajú a za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

11. Podľa odvolacieho súdu tvrdenie žalobcu, odôvodňujúce uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, zakladá len rozsah prieskumu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Z hľadiska opodstatnenosti prieskumu z dôvodu § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého nemali byť splnené procesné podmienky súd konštatoval, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne konkrétne a vecné tvrdenia, a nebola nezistená existencia ani absencia takých procesných podmienok odôvodňujúcich záver, že konanie pred súdom prvej inštancie je postihnuté nedostatkom procesných podmienok.

12. Odvolací súd sa zaoberal tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, a z dôvodu absencie tohto postupu došlo k vydaniu prevapivého rozhodnutia, ale aj k tomu, že žalobcovi znemožnil súd prvej inštancie uplatnenie prostriedkov procesného útoku a obrany (§ 149 a nasl. CSP), vrátane tomu zodpovedajúcemu právu uplatnenia dôkazných prostriedkov (§ 195 a nasl. CSP). Sporové konanie začalo dňa 29.10.2018 doručením žaloby v upomínacom konaní (pred Okresným súdom Banská Bystrica), spor pokračoval na miestne príslušnom súde Okresnom súde Považská Bystrica. Tomuto súdu vznikla povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, ktorú mal vykonať na nariadenom pojednávaní, po jeho začatí a po otvorení pojednávajú vo veci samej a po úkonoch podľa

§ 181 ods. 1 CSP. Zo spisu vyplynulo, že na pojednávaní dňa 2.4.2018, za prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, po úkonoch podľa § 181 ods. 1 CSP a po vykonaní dokazovania výsluchom svedka, súd prvej inštancie realizoval povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP (tu citujúc rozsiahle časti obsahu zápisnice z pojednávania), pričom dospel k záveru, že táto námietka je nedôvodná.

13. Tiež uzavrel, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami podľa ust. § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalobu o splnenie peňažnej povinnosti zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobcom a k použitej obrane žalovaného, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých tento nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca si nesplnil dôkaznú povinnosť.

14. Odvolací súd ďalej konštatoval, že žalobca k namietanému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia, dovodil však, že pod tento odvolací dôvod žalobca podradil ako pochybenie v procesnom postupe súdu nevykonanie ním navrhovanej obhliadky tovaru. V ďalšom sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu ohľadom naplnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP uvádzajúc, že odvolacie tvrdenia žalobcu posudzoval len z hľadiska uplatnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, či nevykonanie navrhovanej obhliadky ako dôkazného prostriedku bolo v spore potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Poukázal na to, že podľa ust. § 185 CSP súd rozhoduje, ktorými z navrhnutých dôkazov sa bude vykonávať dokazovanie. Mal za to, že vykonanie dôkazu obhliadkou tovaru v skladových priestoroch navrhol žalobca, pričom z procesných úkonov súdu prvej inštancie ako aj sporových strán bolo zrejmé, že okrem obhliadky skladových priestorov súd vykonal všetky navrhované dôkazy. Podľa žalobcu by bola obhliadka zásadným dôkazom v konaní, namietajúc, že súd prvej inštancie sa s návrhom žalobcu na vykonanie obhliadky nezaoberal, dôkaz nevykonal bez relevantného zdôvodnenia. K uvedenému odvolací súd uviedol, že hodnotenie tohto odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je potrebné vykonať v odvolacom prieskume súčasne a vzájomne aj s odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, v ktorom žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že odôvodnenie nevykonania dôkazu obhliadkou (bod 65. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) nemožno hodnotiť bez prihliadania na skutkové zistenia z ostatných dôkazných prostriedkov. Primárne sa súd prvej inštancie riadil úvahou v intenciách žalobcom tvrdených skutočností, že dodal tovar a dodaním a prevzatím tovaru vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu, čo podľa odvolacieho súdu určilo predmet konania a dokazovania v rozsahu hypotézy právnych noriem upravujúcich spornosť právneho pomeru - práv a povinností strán sporu. Rozhodujúce skutočnosti, tvrdené a preukazované žalobcom, smerovali k uplatneniu práva na zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar. Žalobcovi vznikla dôkazná povinnosť o tom, že so žalovaným uzatvoril kúpnu zmluvu, o jej obsahu, vzájomných právach a povinnostiach a o dodaní a prevzatí tovaru, čo v konaní nepreukázal.

15. Podľa odvolacieho súdu hodnotenie dôkazov uvedené v bodoch 56. až 68. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá nielen časovému, ale aj vecnému priebehu skutkového deja uskutočneného medzi žalobcom, žalovaným a treťou osobou - spoločnosťou LADO. Žalobca pred súdom prvej inštancie neodstránil rozpory týkajúce sa vystavenia dodacieho listu zo dňa 14.8.2018 a zo dňa 3.9.2018, ani skutočnosť, z akých dôvodov mal svedok podpísať dodací list zo dňa 3.9.2018 bez fyzického prevzatia tovaru v čase, keď zamestnanci žalovaného, p. M. a jeho manželka, čerpali dovolenku. Žalobca tiež nevysvetlil dôvod, prečo na časť tovarov bol vystavený dodací list dňa 14.8.2018 a na časť

tovaru, živica do plastu 2991, až dňa 3.9.2018, ak malo ísť o tovar dodaný do priestorov žalovaného v polovici mesiaca august 2018. Za správny vyhodnotil odvolací súd skutkový záver, že tovar prepravovaný spoločnosťou DOZAM s.r.o. prevzala spoločnosť LADO, za ktorú prevzatie potvrdila p. M. dňa 14.8.2018. Spolu s CMR bez uvedenia odosielateľa predložil žalobca v priebehu dokazovania dodací list od spoločnosti SCHENKER & CO AG. zo dňa 9.8.2018 s označením príjemcu LADO, ktorým mala táto spoločnosť prepraviť tovar živica do plastu 2991, ktorého prevzatie mal žalovaný prostredníctvom svedka potvrdiť na dodacom liste zo dňa 3.9.2018. Žalobca nepreukázal, že tovar podľa dodacieho listu zo dňa 9.8.2018 a podľa CMR zo dňa 14.8.2018, dodaný spoločnosti LADO, nadobudol na základe kúpnej zmluvy od tejto spoločnosti, a následne tento tovar na základe kúpnej zmluvy predal a odovzdal žalovanému.

16. Podľa odvolacieho súdu bolo vhodné hodnotiť aj skutočnosti osobného prepojenia spoločností žalobcu a spoločnosti LADO, pretože p. M., ktorý bol zamestnancom žalovaného vo funkcii riaditeľ výroby, bol súčasne jediným spoločníkom spoločnosti LADO, v ktorej konateľom bol jeho otec, ktorý bol jedným zo spoločníkov spoločnosti MARFIN Farby, s.r.o., ktorý je žalobcom. Odvolací súd mal za to, že bez náležitého preukázania vlastníctva tovarov podľa CMR zo dňa 14.8.2018, dodacieho listu zo dňa 9.8.2018 a dodacieho listu zo dňa 14.8.2018, ktorého vystavenie je spochybnené formou a spôsobom vystavenia dodacieho listu zo dňa 3.9.2018, nebolo vykonanie obhliadky u žalovaného podstatným dôkazom, vykonaním ktorého by žalobca mohol odstrániť sporné tvrdenia týkajúce sa dodania a prevzatia tovaru. Odvolací súd tiež poukázal na to, že i v prípade, že dňa 14.8.2018 boli tovary, vrátane živice do plastu 2991, vyložené v priestoroch žalovaného, tak žalobca k tomuto tovaru preukázal len to, že tovar prevzala spoločnosť LADO a nerozporoval tvrdenie žalovaného, že tovar bol v priestoroch žalovaného vyložený bez jeho vedomia.

17. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd tvrdenie žalobcu o vnútorných logických rozporoch v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (ods. 62. a 69. odôvodnenia), keď v ods. 62. odôvodnenia súdu prvej inštancie tento konštatoval, že z predložených dôkazov vyplýva, že prepravca doručil tovar do skladových priestorov žalovaného, avšak v odseku 69. odôvodnenia konštatuje, že nebolo preukázané, že by sa predmetný tovar mal nachádzať v priestoroch žalovaného. Podľa § 217 ods. 1 CSP bol pre súd prvej inštancie rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku dňa 10.6.2019. V čase vyhlásenia meritorneho rozhodnutia vo veci súd prvej inštancie skutkovo správne posúdil, že tak ako v konaní pred súdom prvej inštancie ohľadom predloženej fotodokumentácie namietal žalovaný, že žalobca nevysvetlil, prečo je fotodokumentácia vyhotovená až dňa 5.10.2018 a nie dňa 14.8.2018, tak ani výpis z GPS vozidla prepravcu a fotodokumentácia sudov na č.l. 100 spisu a štítka na č.l. 103 spisu nepreukazujú, že v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie sa v priestoroch žalovaného nachádzal tovar, ktorého kúpnu cenu uplatňuje žalobca v spore o splnenie peňažnej povinnosti. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca v zmysle čl. 8 základných princípov CSP, § 132 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 150 ods. 1 CSP a § 185 ods. 1 CSP nesplnil dôkaznú povinnosť, čo malo za následok zamietnutie žaloby.

18. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie správne nárok žalobcu podradil pod režim kúpnej zmluvy medzi podnikateľskými subjektami upravenej podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Rovnako správne sa súd prvej inštancie zaoberal aj eventuálnym návrhom žalobcu proti žalovanému o vydanie veci, ktorého zmenu na základe návrhu žalobcu zo dňa 15.4.2019 pripustil uznesením na pojednávaní dňa 13.5.2019, pričom zistený skutkový stav a dôvody, pre ktoré súd zamietol žalobu o zaplatenie 101.515,20 eur, opodstatňujú zamietnutie žaloby aj čo do eventuálneho petitu.

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keďže odvolací súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Dovolateľ vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videl v skutočnosti, že súd prvej inštancie po otvorení pojednávania nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, čím umožnil žalovanej strane nasledovať v konaní argumenty, ktoré podľa dovolateľa vytvorili podmienky pre vydanie prekvapivého rozhodnutia. Žalobcovi tak bolo znemožnené relevantne reflektovať na nejasnosti, resp. navrhnúť doplnenie dokazovania ku skutočnostiam, ktoré by podľa predbežného právneho posúdenia veci súdom bolo možné považovať z pohľadu žalobcu za potrebné objasniť či doplniť.

21. Ďalej namietal, že súd dôkazy ohľadom fyzického dodania tovaru žalovanému (fotografie s GPS lokalizáciou) nevyhodnotil ako hodnoverný dôkaz, a v rámci svojho rozhodnutia sa s uvedeným nevysporiadal, čím došlo podľa dovolateľa k zásahu do kontradiktórnosti konania, keďže s uvedeným „vnútorným názorom“ súdu mal možnosť žalobca oboznámiť sa až z rozsudku odvolacieho súdu. Mal za to, že ak by názor súdu na hodnovernosť dôkazov bol žalobcovi známy, vedel by prezentovať podporné argumenty, resp. produkovať dôkazy na podporenie hodnovernosti iných dôkazov, pričom na podporu uvedeného názoru predložil dovolaciemu súdu znalecký posudok č. 22/2021.

Tvrdil, že ak by súd prvej inštancie jasne posúdil spornosť tvrdení v rámci konania, žalobca by mohol navrhovať a produkovať aj ďalšie dôkazy, za účelom odstránenia spornosti tvrdení, prípadne preukázania dôveryhodnosti iných dôkazov. Opomenutím tohto postupu zo strany súdu došlo podľa dovolateľa k zásahu do rovnosti strán v konaní v prospech žalovaného a porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca tak nemal možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné, preto bol dovolateľ presvedčený, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

22. Poukázal na rozpor odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 62. jeho odôvodnenia, kde tento konštatoval, že z dôkazov vyplynulo, že prepravca doručil tovar do skladových priestorov žalovaného, avšak v bode 69. odôvodnenia súd už v rozpore s vlastnými závermi konštatuje, že nebolo preukázané, že by sa predmetný tovar mal nachádzať v priestoroch žalovaného.

23. Záverom uviedol, že postupom súdu prvej inštancie a následne postupom odvolacieho súdu, ktorým odmietli dôkazné návrhy žalobcu (ohliadku na mieste), pričom ostatné dôkazy vo svojich rozhodnutiach odignorovali (GPS lokalizácia tovaru, GSP lokalizácie fotografií), tak podľa dovolateľa nastala situácia, kedy žalobca preukázal, kde sa jeho tovar nachádza, avšak nemôže sa domôcť zaplattenia kúpnej ceny ani vydania tovaru, čím došlo fakticky k „denegatio iustitiae“, nakoľko žalobcovi nebola poskytnutá ochrana jeho základných práv.

24. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý dovolanie označil za účelové a dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu zamietol.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

26. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

27. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

29. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

30. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

31. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného odvolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

33. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

34. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR.

Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Námietka nedodržania postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 181 ods. 2 CSP
a prekvapivosť rozhodnutia

35. Ohľadom žalobcom tvrdeného nedodržania postupu súdu prvej inštancie, ktorý podľa dovolateľa nepostupoval v konaní v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP, čím mal zásadným spôsobom umožniť žalovanej strane nasledovať pre konanie také argumenty, ktoré v končnom dôsledku mali za následok prekvapivé rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že s touto námietkou žalobcu sa nestotožňuje.

36. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak sa toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod.

37. Dovolateľ uviedol, že v prípade postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP by realizácia jeho procesných práv bola iná a v konaní by navrhol a predložil ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, najmä k otázke prevzatia tovaru žalovaným. Teda, ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom a označil by, ktoré skutočnosti sú sporné a ktoré nesporné, dovolateľ by mal možnosť preukázať dôvodnosť svojho nároku. Dovolací súd tu akcentuje, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 CSP (teraz ust. § 181 ods. 2 CSP), vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014).

38. Dovolací súd konštatuje, že predmetnú námietku žalobca už uplatnil v odvolacom konaní, pričom odvolací súd sa s uvedenou námietkou žalovaného náležite vysporiadal v odseku 32. svojho rozhodnutia. Odvolací súd tu uviedol: „Za podstatné odvolacie tvrdenie z hľadiska § 365 ods. 1 písm. b/ CSP považoval odvolací súd tvrdenie, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP a z dôvodu absencie tohto postupu vytvoril nielen podmienky pre prekvapivé rozhodnutie, ale žalobcovi znemožnil uplatnenie prostriedkov procesného útoku a obrany (§ 149 a nasl. CSP), vrátane tomu zodpovedajúcemu právu uplatnenia dôkazných prostriedkov (§ 195 a nasl. CSP). Sporové konanie v tejto veci začalo dňa 29.10.2018 dorúčením žaloby v upomínacom konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica, t.j. súd prvej inštancie (po podaní odporu a po podaní návrhu na pokračovanie v konaní), ktorý ako miestne príslušný súd pokračoval v konaní, Okresnému súdu Považská Bystrica, vznikla povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, ktorú mal vykonať na nariadenom pojednávaní, po jeho začatí a po otvorení pojednávania vo veci samej a po úkonoch podľa § 181 ods. 1 CSP. Z predloženého spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 2.4.2018, za prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, po úkonoch podľa § 181 ods. 1 CSP a po vykonaní dokazovania výsluchom svedka A. K., súd prvej inštancie dôsledne realizoval povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP a oznámil stranám sporu, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné : „... sporná je otázka dodania tovaru, sporná je otázka prevzatia tovaru žalovaným“, oznámil stranám sporu, ktoré skutkové tvrdenia považuje za

nesporné : ... nesporné je, že podľa CMR tovar prevzala p. M., avšak nie za žalovaného, ale za spoločnosť Lado, čo vyplýva z CMR s tým, že vzhľadom na nespochybnenie podpisu na CMR p. M. nie je sporná táto skutočnosť. Nesporné je tiež, že pracovník žalovaného, ktorý podpisoval dodací list nepotvrdil vo svojej výpovedi, že daný tovar, ktorý je obsahom dodacieho listu, bol prevzatý, vzhľadom na jeho tvrdenie, že podobný tovar tam je v sklade, ale nevie, či sa jedná o tovar, ktorý je uvedený na dodacom liste. Nesporné je, že prevzatie tovaru od rakúskej spoločnosti podľa CMR bol preberaný p. M. za Lado v Z., nie je však preukázané jeho vyskladnenie v sklade žalovaného.“ Súd prvej inštancie uviedol predbežné právne posúdenie veci : „ Súd predbežne vec právne posúdil podľa ust. § 409, 448, úroky z omeškania § 369 ods. 2 Obch. zák., § 1 ods. 2 nar. Vlády 21/2013, pauš. náhrada nákladov § 369c obch. zák. s tým, že doposiaľ nie je preukázané podstatné náležitosti kúpnej zmluvy ani či žalovaný pokiaľ bola konkrétna živica zložená v jeho skladových priestoroch túto používal pre svoje výrobky a v prípade, že by nedošlo k platne uzatvorenej kúpnej zmluve v takom prípade by dané použitie bolo nutné posudzovať podľa ust. o bezdôvodnom obohatení, čo je hypotetické konštatovanie súdu.“

39. Vzhľadom na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že súd prvej inštancie uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné, ktoré sú nesporné, tiež uviedol predbežné právne posúdenie veci. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dôsledne realizoval povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, čo konštatoval aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, a teda námietka dovolateľa týkajúca sa opomenutia dodržania postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie nie je dôvodná.

40. Dovolateľ v súvislosti s opomenutím postupu súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP namietal aj prekvapivosť rozhodnutia súdu. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, keď odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

41. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. V danej súvislosti je teda zrejmé, že prípadné porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP nemôže mať za následok prekvapivé rozhodnutie v zmysle vyššie uvedeného. Keďže odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na rovnakých právnych záveroch ako súd prvej inštancie, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu nemohlo byť pre dovolateľa prekvapivé.

Námietka nevykonania dôkazov

42. Dovolateľ vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videl aj v tom, že súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy. K uvedenej vade malo dôjsť nesprávnym procesným postupom, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, potvrdzujúceho rozsudok súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie ani odvolací súd nevykonali podľa dovolateľa kľúčový dôkaz - obhliadku tovaru v skladových priestoroch žalovaného.

43. Dovolací súd tu zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy.

Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

Pokiaľ teda súdy vyhodnotili dôkazy, tak ako tvrdí dovolateľ v jeho neprospech, môže byť vo všeobecnosti ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto samotná skutočnosť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá, a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaca úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

44. Dovolací súd konštatuje, že už v judikáte R 37/1993 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3-4/1993, ktorý je aplikovateľný aj od 1. júla 2016 pre konania podľa CSP, najvyšší súd uviedol, že „nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.“

45. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať.

46. K súdom zamietnutému vykonaniu dokazovania dovolací súd uvádza, že súd môže zamietnuť vykonanie navrhnutého dôkazu v konaní, v prípade zamietnutia vykonania dôkazu o tom vydá uznesenie do zápisnice o pojednávaní, následne dôvody, prečo tak urobil, uvedie v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. Dovolací súd konštatuje že súdy sa so skutočnosťou nevykonania dôkazov v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne vysporiadali a v tomto postupe nevzhládol prvok arbitrárnosti či postup ukracujúci žalobcu na jeho procesných právach.

47. K námietke týkajúcej sa nevykonania dokazovania obhliadkou v skladových priestoroch žalovaného sa vyjadril už aj odvolací súd vo vzťahu k žalobcom vzneseným námietkam v odvolaní. Odvolací súd v bode 39. odôvodnenia uviedol, že „vykonanie dôkazu obhliadkou tovaru v skladových priestoroch na adrese Z. navrhol žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného (č.l. 52-53 spisu). Z procesných úkonov súdu prvej inštancie a z procesných úkonov strán sporu je zrejmé, že súd prvej inštancie vykonal, okrem obhliadky skladových priestorov žalovaného na adrese Z., všetky navrhované dôkazy.“ Ďalej konštatoval, že „odôvodnenie nevykonania dôkazu obhliadkou, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odseku 65. odôvodnenia rozsudku, nemožno hodnotiť iba oddelene k navrhovanému dôkazu a nemožno neprihliadať na skutkové zistenia z ostatných dôkazných prostriedkov, ktorými vykonal súd prvej inštancie dokazovanie.“ Súd ako podstatné pre rozhodnutie vo veci vyhodnotili ostatné dôkazy (osobné prepojenie spoločností žalobcu a spoločnosti LADO, s.r.o., nepreukázanie vlastníctva tovarov podľa CMR zo dňa 14.8.2018, dodacieho listu zo dňa 9.8.2018 a 14.8.2018, ktorého vystavenie bolo spochybnené formou a spôsobom vystavenia dodacieho listu zo dňa 3.9.2018), ktorými bolo následne preukázané, že žalobca neuniesol dôkaznú povinnosť o tom, že so žalovaným uzatvoril kúpnu zmluvu,

o jej obsahu, vzájomných právach a povinnostiach a o dodaní a prevzatí tovaru. Odvolací súd správne uviedol, že v konaní mal dôkaznú povinnosť žalobca, bolo na ňom, aby preukázal, že žalovanému bol dodaný a odovzdaný tovar, ktorého zaplata sa domáhal, a tiež bolo jeho povinnosťou preukázať reálne prevzatie tovaru žalovaným, čo však v konaní nebolo preukázané.

48. K žalobcom poukazovanému rozporu, ktorý videl v bode 62. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že z predložených dôkazov vyplýva, že prepravca doručil tovar do skladových priestorov žalovaného, pričom však v bode 69. mal v rozpore s vlastnými závermi konštatovať, že nebolo preukázané, že by sa predmetný tovar mal nachádzať v priestoroch žalovaného, k uvedenému dovolací súd poukazuje na to, že s totožnou námietkou sa už vysporiadal v odôvodnení aj odvolací súd. Reálne prevzatie tovaru žalovaným nebolo v konaní preukázané, a to bez ohľadu na to, že i v prípade, že dňa 14.8.2018 boli tovary, vrátane živice do plastu 2991, vyložené v priestoroch žalovaného. Žalobca však preukázal len skutočnosť, že tovar prevzala spoločnosť LADO, s.r.o. a nerozporoval tvrdenie žalovaného, že tovar bol v priestoroch žalovaného vyložený bez jeho vedomia, pričom relevantnou nebola skutočnosť, kde sa tovar nachádza, resp. nachádzal. Pre konanie tak bolo irelevantným to, či sa niekde nejaký tovar nachádza - a to aj vo vzťahu k žiadosti vydať ho žalobcovi, a to práve z dôvodu neodstránenej spornosti vlastníckych práv k tomuto tovaru (prepojenie spoločnosti žalobcu a spoločnosti LADO, neodstránená spornosť vzájomných prevodov k tvrdenému tovaru, spornosť jeho označenia).

49. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

50. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené.

Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

51. Dovolací súd zároveň upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd podrobne zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov, ktoré získava najmä dokazovaním. Dôkaz slúži na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých nesie účastník dôkazné bremeno. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Spôsob vykonávania dokazovania a vykonania alebo nevykonania toho-ktorého dôkazného prostriedku však určuje súd v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané a či tieto sú postačujúce pre rozhodnutie sporu po vecnej stránke.

52. Za procesnú vadu konania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania ani podľa ust. § 421 ods. 1 CSP.

53. Možno uzavrieť, že ak žalobca vytýkal odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, potom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

54. Dovolací súd konštatuje, že v prejednávanom prípade nedošlo k namietanému porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, a teda nebol postupom súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie svojich procesných práv. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že postupom súdu došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak nie je dôvodná, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. c/ CSP pre jeho neprípustnosť.

55. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.